

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL DD1 SKUNDO**

2020 m. birželio 11 d. Nr. S- 102 (7-76/2020)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš komisijos pirmininkės Editos Galiauskaitės, narių Evaldo Raistensko, Rasos Stravinskaitės, Andriaus Veniaus, Vilmos Vildžiūnaitės (pranešėja), išnagrinėjo DD1 (toliau – Pareiškėjas) 2020-04-14 skundą (kartu su 2020-04-28 patikslintu skundu) dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Atsakovas, Inspekcija, centrinis mokesčių administratorius) 2020-03-25 Sprendimo dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. (21.222) FR0682-172 (toliau – Sprendimas, skundžiamas sprendimas). Pareiškėjas, jo atstovas advokatas A2 ir Atsakovo atstovė A3 2020-04-16 dalyvavo Komisijos posėdyje nuotoliniu būdu.

Komisija n u s t a t ė :

Inspekcija atliko Pareiškėjo gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM) apskaičiavimo, deklaravimo ir sumokėjimo teisingumo patikrinimą už 2014 m. ir surašė 2020-02-27 patikrinimo aktą Nr. (21.222) FR06S0-132 (toliau – patikrinimo aktas). Inspekcija nustatė, kad Pareiškėjas, pažeisdamas Lietuvos Respublikos gyventojų pajamų mokesčio įstatymo (toliau – GPMĮ) 25 straipsnio 1 dalies ir 27 straipsnio 1 dalies nuostatas, 2014 m. nedeklaravo 159913,64 Lt iš nenustatytų šaltinių gautų pajamų, nesumokėjo nuo jų GPM, todėl mokestinė bazė ir mokestinės prievolės dydis nustatytas vadovaujantis Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 70 straipsnio 1 dalies nuostatomis bei Mokesčių apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių, patvirtintų Inspekcijos viršininko 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 „Dėl mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių patvirtinimo“ (toliau – Taisyklės), 4 punkto nuostatomis. Inspekcija Sprendimu patikrinimo aktą patvirtino ir nurodė Pareiškėjui sumokėti į biudžetą apskaičiuotą 7217,33 Eur GPM, 3810,72 Eur GPM delspinigių ir 2165 Eur GPM baudą.

Pareiškėjas nesutinka su Inspekcijos Sprendimu. Nurodo, kad po 2020-04-14 skundo Komisijai pateikimo gavo naujus įrodymus, pagrindžiančius 2014 metais gautas 159913,94 Lt dydžio pajamas, todėl įteikė 2020-04-28 patikslintą skundą, kuriame išdėstomi papildomi nesutikimo motyvai su apskaičiuota 7217,33 Eur GPM.

Dėl papildomai apskaičiuoto GPM

Pareiškėjas nurodo, jog 2014-07-01 su J.j sudarė paskolos sutartį Nr. 14/07-01 dėl 180000 Lt paskolos (toliau – Sutartis). Remiantis Sutartimi kreditorius J.j paskolino skolininkui DD1 80000 Lt. Skolininkas Pareiškėjas privalėjo grąžinti paskolą ne vėliau kaip iki 2015-06-30. Sutartyje esantys šalių parašai patvirtina, jog Pareiškėjas 2014-07-01 gavo 180000 Lt, o 2015-06-30 paskola 180000 Lt sumai buvo grąžinta J.j. Pareiškėjas nurodo, kad neturėjo šios Sutarties, todėl negalėjo anksčiau jos pateikti Inspekcijai su savo paaiškinimais ir

skundu. Tik po 2020-04-14 skundo pateikimo Pareiškėjas gavo iš J.j Sutartį. Pareiškėjas kartu su papildomu skundu Komisijai pateikė šios Sutarties kopiją.

Pareiškėjas nurodo, kad Sutartis patvirtina 2014 metų Pareiškėjo gautas pajamas, o būtent, jog 2014 m. Pareiškėjui buvo suteikta 180000 Lt paskola, dėl ko Inspekcijos Sprendime padaryta išvada, jog Pareiškėjo išlaidos gryniais pinigais 2014 metais 159913,94 Lt suma viršijo gautas pajamas ir disponuojamas lėšas gryniais pinigais, yra nepagrįsta ir neatitinka tikrovės.

Dėl apskaičiuotų GPM delspinigių

Pareiškėjas nurodo, kad atsižvelgiant į tai, jog pridedama Sutartimi pagrindė 2014 m. savo gautas pajamas, Inspekcija nepagrįstai apskaičiavo 7217,33 Eur GPM sumą, todėl neturėjo teisinio pagrindo apskaičiuoti 3810,72 Eur GPM delspinigių. Tačiau jeigu Komisija nuspręstų papildomai apskaičiuoto GPM nenaikinti, Pareiškėjas prašo atleisti jį nuo 3810,72 Eur delspinigių mokėjimo pagal MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punktą. Nurodo, kad jam priklauso 100 proc. UAB „T2“ akcijų, tai yra vienintelis jo pajamų šaltinis. Lietuvos Respublikos Vyriausybei paskelbus karantiną UAB „T2“ bus reikalingos mokesstinės pagalbos priemonės, bendrovės (paslaugų gavėjos), kurioms yra suteiktos paslaugos, rengiasi paskelbti apie nemokumą, o tai turės tiesioginę įtaką tiek Pareiškėjo, tiek darbuotojų pajamoms.

Pareiškėjas nurodo, kad delspinigių suma yra neproporcingai didelė ir neatitinka teisingumo ir protingumo kriterijų. Nurodoma, kad Pareiškėjas turėjo mokesčių permokas, savo mokesčines prievolės vykdė tinkamai, todėl GPM delspinigių skaičiavimas už visą laikotarpį nuo 2014 m. neatitinka teisingumo ir proporcingumo principų.

Dėl paskirtos baudos

Pareiškėjas nurodo, kad skirdama baudą už padarytą pažeidimą, įvertino, kad Pareiškėjas bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, todėl nuo papildomai apskaičiuotos 7217,33 Eur GPM skyrė 30 proc. dydžio baudą, t. y. 2165 Eur.

Pareiškėjas nurodo, kad pagrindė 2014 metų savo gautas pajamas suteikta 180000 Lt paskola, dėl ko Inspekcija nepagrįstai apskaičiavo GPM ir tuo pačiu nepagrįstai skyrė 2165 Eur baudą. Tuo atveju, jeigu Komisija nuspręstų GPM nepanaikinti Pareiškėjas prašo paskirtą baudą sumažinti iki 10 proc., kadangi paskirta bauda yra per didelė ir neadekvati. Pareiškėjas nurodo, kad administracinėje byloje Nr. A-261-214/2008 Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) teisėjų kolegija, atsižvelgusi į Konstitucinio Teismo 2004 m. sausio 26 d. nutarime nurodytus baudų dydžio nustatymo principus, padarė išvadą, kad skiriant baudą už mokesčių įstatymo pažeidimą, turėtų būti imamas sankcijoje numatytos baudos vidurkis, o tuomet, atsižvelgiant į pažeidimo pobūdį, bendradarbiavimą, bei kitas įstatyme numatytas aplinkybes, baudos dydis turi būti mažinamas arba didinamas nuo jos vidutinio dydžio. Bendrieji baudos skyrimo principai bei Mokesčių administravimo įstatymo 139 straipsnio 1 dalyje nurodytos aplinkybės, turinčios įtakos baudos dydžiui, įpareigoja subjektą, skiriantį baudą, motyvuoti ir pagrįsti skiriamos baudos dydį (2008 m. vasario 15 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-261-214/2008).

Pareiškėjas nurodo, kad pagal MAĮ 139 straipsnio nuostatas, skiriamos baudos dydis priklauso nuo visų kompleksiskai vertinamų su konkrečiu atveju susijusių minėtų aplinkybių, o esant atsakomybę didinančių ir mažinančių aplinkybių pusiausvyrai (ar tokių aplinkybių nesant), skiriamas įstatyme nustatytos minimalios ir maksimalios sankcijos vidurkis (šiuo klausimų taip pat žr. 2010 m. birželio 4 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-575-916/2010; 2010 m. birželio 30 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-442-884/2010; 2010 m. lapkričio 29 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-438-1546/2010). Padaryto pažeidimo pobūdis, kaip baudą individualizuojanti aplinkybė, LVAT praktikoje paprastai yra siejamas su pažeidimą padariusio mokesčių mokėtojo kaltės forma (tyčia, neatsargumu), pažeidimu siektais tikslais, jų (pažeidimų) trukme, daugėtu, padarytos žalos dydžiu ir pan. Be to, kaip matyti iš įstatymo reikalavimų ir teismų praktikos, skiriant baudą atsižvelgiama į pažeidimą sunkinančias aplinkybes, kurių nagrinėjamu atveju nėra nustatyta.

Pareiškėjas prašo panaikinti Inspekcijos Sprendimą.

Inspekcija Sprendime išdėsto nustatytą pažeidimą ir jo aplinkybes.

Dėl nustatyto 2014-01-01 piniginių lėšų likučio ne banke

Inspekcija nurodė, kad Pareiškėjui nurodžius 2010-01-01 turėtą 10000 Lt piniginių lėšų likutį grynais pinigais bei tikrinamuoju laikotarpiu patirtoms išlaidoms pagrįsti pateikus informaciją ir dokumentus apie 2010–2013 m. laikotarpiu gautas pajamas, atliktas 2010-01-01–2013-12-31 laikotarpio gautų pajamų ir patirtų išlaidų grynais pinigais vertinimas siekiant nustatyti 2014-01-01 piniginių lėšų likutį grynais pinigais. Nustatyta, kad 2010-01-01–2013-12-31 laikotarpiu Pareiškėjo gautos pajamos ir disponuojamos lėšos grynaisiais pinigais sudarė 48006 Lt, patirtos išlaidos grynaisiais pinigais sudarė 54810 Lt, į asmenines banko sąskaitas įneštos pinigines lėšos sudarė 40893,67 Lt, išimtos – 185010 Lt, kurių pagrindinis šaltinis nekilnojamojo turto P. Vileišio g. 18, Vilniuje, pardavimas pagal 2010-07-15 sutartį už 186000 Lt. Inspekcija, įvertinusi Pareiškėjo 2010-01-01 turėtą 10000 Lt piniginių lėšų likutį, nustatė, kad 2014-01-01 piniginių lėšų likutis grynais sudarė iki 147312,33 Lt.

Dėl Mokėtojo tikrinamuoju laikotarpiu gautų pajamų ir patirtų išlaidų

Inspekcija nurodė, kad VĮ Regitra duomenimis Pareiškėjas 2014 m. vykdė transporto priemonių įsigijimo ir perleidimo sandorius: už bendrą 107628 Lt sumą (iš kurios 107128 Lt sumokėta grynaisiais) įsigytos transporto priemonės: (duomenys neskelbiami), savos gamybos priekaba, už bendrą 18800 Lt sumą parduota savos gamybos priekaba ir automobilis (duomenys neskelbiami). Inspekcija, vadovaudamasi GPMĮ 17 straipsnio 1 dalies 28 punktu, gautą 18800 Lt pajamų sumą priskyrė apmokestinamoms pajamoms. Apmokestinamųjų pajamų neapskaičiuota, nes gautos pajamos lygios įsigijimo išlaidoms.

Mokėtojas tikrinamuoju laikotarpiu buvo UAB „T2“ (toliau – Bendrovė) akcininkas (2008–2012 m. valdė 50 proc., nuo 2013-12-09 – 100 proc. akcijų) ir vadovas (nuo 2008-12-05 dirba Bendrovėje). Nustatyta, kad Bendrovės įsiskolinimas Pareiškėjui, kaip atskaitingam asmeniui, 2014-01-01 sudarė 0,07 Lt, 2014-12-31 – 123098,33 Lt. Bendrovės išlaidoms apmokėti Pareiškėjas iš Bendrovės banko sąskaitos išsiėmė 593555,49 Lt, grynais patyrė 716653,73 Lt išlaidų, t. y. Bendrovės išlaidoms apmokėti naudojo asmenines pinigines lėšas.

Inspekcija nurodė, kad Pareiškėjo grynais pinigais gautos pajamos ir disponuojamos lėšos 2014 metais sudarė 624207,56 Lt (593455,49 Lt Bendrovės atskaitingo asmens grynais pinigais gautos lėšos; 18800 Lt už parduotą savos gamybos priekabą ir automobilį (duomenys neskelbiami); 4952,07 Lt grynais išmokėta dalis Bendrovės darbo užmokesčio 2014 m.; 7000 Lt (nuo 2015-08-29 Mokėtojo sutuoktinė) lėšos automobilio (duomenys neskelbiami) pirkimui). Patirtos išlaidos grynais pinigais 2014 metais sudarė 823781,73 Lt (716653,73 Lt atskaitingo asmens išlaidos apmokant Bendrovės išlaidas; 107128 Lt priekabos, automobilių (duomenys neskelbiami) pirkimas). Pagal Mokėtojo asmeninių banko sąskaitų išrašus nustatyta, kad 2014 m. įnešta 27000 Lt ir nuimta 1000 Lt piniginių lėšų suma.

Inspekcija, įvertinusi nustatytą Pareiškėjo galimai turėtą 14731233 Lt piniginių lėšų likutį 2014-01-01 ne banke, gautas 624207,56 Lt pajamas ir patirtas 823781,73 Lt išlaidas grynais pinigais, įneštas 27000 Lt į banko sąskaitas ir išimtas iš banko sąskaitų 1000 Lt pinigines lėšas, atlikus grynųjų piniginių lėšų judėjimo analizę pagal pajamų gavimo ir išlaidų patyrimo datas, nurodė, kad nenustatyti piniginių lėšų šaltiniai, iš kurių 2014 metais buvo padengtos patirtos 159913,94 Lt išlaidos (iš jų: 4841,19 Lt asmeninių piniginių lėšų suma, panaudota 2014-07-01–2014-07-31 laikotarpiu atsiskaitymui už Bendrovės patirtas išlaidas; 65453,18 Lt asmeninių piniginių lėšų suma, panaudota 2014-08-01–2014-08-31 laikotarpiu atsiskaitymui už Bendrovės patirtas išlaidas; 25622,30 Lt piniginių lėšų suma, 2014-09-09 panaudota atsiskaitymui įsigyjant automobilį Audi A6; 63997,27 Lt asmeninių piniginių lėšų suma, panaudota 2014-09-01–2014-09-31 laikotarpiu atsiskaitymui už Bendrovės patirtas išlaidas).

Inspekcija konstatavo, kad Pareiškėjo išlaidos grynais pinigais 2014 metais 159913,94 Lt suma viršijo gautas pajamas ir disponuojamas lėšas grynais pinigais, t. y. 159913,94 Lt išlaidų suma nepagrįsta gautomis pajamomis.

Dėl nustatytų pažeidimų bei MAĮ 70 straipsnio nuostatų taikymo

Inspekcija pažymėjo, kad mokestinė bazė ir mokestinės prievolės dydis nustatyti taikant MAĮ 70 straipsnio 1 dalies nuostatas ir vadovaujantis Taisyklių 4 punkto nuostatomis, taikant

6.3.3 papunktyje nurodytą išlaidų metodą, atsižvelgus į mokestinio patikrinimo metu nustatytas aplinkybes, kad: 1) Mokėtojo veika atitinka Taisyklių 4.1 p. nustatytą pagrindą, t. y. apskaičiuojant mokesčius asmeninės išlaidos per atitinkamą laikotarpį yra didesnės už deklaruotas pajamas; 2) Mokėtojo išlaidos grynais pinigais 2014 m. 159913,94 Lt suma viršijo gautas pajamas ir disponuojamas lėšas grynais pinigais, t. y. 3) Kitų juridine, galią turinčių dokumentų, pagrindžiančių 2014 metais gautų pajamų ar kitų lėšų, kuriomis disponavo tais metais, šaltinių, Pareiškėjas nepateikė, 2019-12-09 paaiškinime nurodė, kad apie gautas pajamas ir patirtas išlaidas, laikotarpiu 2010-01-01–2014-12-31 pateikta visa informacija.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Skundžiamas Inspekcijos Sprendimas keistinas. Pareiškėjo prašymas atleisti nuo GPM delspinigių netenkintinas, prašymas sumažinti GPM baudą iš dalies tenkintinas.

Mokestinis ginčas tarp šalių vyksta dėl nurodymo Pareiškėjui sumokėti 7217,33 Eur GPM, 3810,72 Eur GPM delspinigių ir 2165 Eur GPM baudą, Inspekcijai nustačius, kad Pareiškėjas 2014 m. disponavo 159913,94 Lt iš nenustatytų šaltinių gautomis pajamomis, kurių nedeclaravo. Mokesčių administratorius taikė MAĮ 70 straipsnio 1 dalies nuostatas ir GPM bazę bei GPM Pareiškėjui apskaičiavo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, taikydamas Taisyklių 6.3.3 punkte nustatytą išlaidų metodą.

Komisijai įvertinus mokesčių administratoriaus surinktus įrodymus ir išdėstytus teisinius argumentus, matyti, kad Inspekcija patikrinimo akte ir Sprendime plačiai aptarė nustatytas faktines aplinkybes, susijusias su Pareiškėjo gautomis pajamomis, patirtomis išlaidomis. Todėl Komisija, vengdama pasikartojimų, sutikdamas su Inspekcijos teisiniais argumentais, pasisakys dėl Sprendimo pagrįstumo, atsižvelgdama į Pareiškėjo skunde nurodytus teiginius, t. y. aplinkybę, kad Pareiškėjas Komisijai pateikė naujus įrodymus, pagrindžiančius 159913,94 Lt pajamas.

Pareiškėjas Komisijai pateikė Sutartį ir nurodo, kad pagal šią Sutartį, sudarytą 2014-07-01 su J.j, šis 2014-07-01 paskolino Pareiškėjui 180000 Lt, o Pareiškėjas 2015-06-30 šiuos pinigus skolintojui grąžino. Pareiškėjo teigimu, pridedama Sutartis pagrindžia Pareiškėjo 2014 m. gautas pajamas.

Dėl papildomai apskaičiuoto GPM

Pagal GPMĮ 25 straipsnio 1 dalį, pajamų mokestį nuo pajamų, pagal mokesčio mokėjimo tvarką priskiriamų B klasės pajamoms, šio įstatymo nustatyta tvarka deklaruoja, apskaičiuoja ir sumoka pats nuolatinis Lietuvos gyventojas arba jo įgaliotas asmuo. Nuolatinis Lietuvos gyventojas, per mokestinį laikotarpį gavęs pajamų, pasibaigus mokestiniam laikotarpiui, iki kalendorinių metų, einančių po to mokestinio laikotarpio, gegužės 1 dienos (jeigu šio straipsnio 3 dalyje ar šio įstatymo 28 straipsnyje nenustatyta kitaip) privalo pats arba per savo įgaliotą asmenį pateikti mokesčio administratoriui metinę pajamų mokesčio deklaraciją už praėjusį mokestinį laikotarpį ir joje deklaruoti visas praėjusio mokestinio laikotarpio pajamas ir už jas apskaičiuotą pajamų mokestį, jeigu šiame straipsnyje nenustatyta kitaip.

Byloje nustatyta, kad ginčijamu sprendimu GPM Pareiškėjui papildomai apskaičiuotas todėl, kad Pareiškėjas 2014 metais gavo kitų pajamų iš nenustatytų šaltinių, kurių nedeclaravo ir už jas nemokėjo GPM. Todėl, nustačius mokesčių vengimo atvejį, kai mokesčio mokėtojo išlaidos viršija bendras oficialiai gautas pajamas, ar mokesčių mokėtojas gavo nedeclaruotų ir neapmokestintų pajamų, ar patirtoms išlaidoms padengti turėjo kitų, įstatymų nustatyta tvarka neapmokestinamų, pajamų ir tokiu būdu iškreipiant aplinkybes, su kuriomis įstatymai sieja apmokestinimo tvarką, mokesčių administratoriui, vadovaujantis MAĮ 70 straipsnio 1 dalies nuostatomis, atsirado pagrindas konstatuoti, jog mokėtino mokesčio dydžio negalima apskaičiuoti įprastine tvarka ir mokestinę bazę nustatyti ir GPM apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą. LVAT praktikoje nuosekliai laikomasi pozicijos, kad mokesčių administratorius įgyja teisę apskaičiuoti mokesčius pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą esant dviem būtinoms sąlygoms, kurių buvimas sudaro prielaidas taikyti šioje teisės normoje įtvirtintą elgesio modelį: pirma, mokėtino mokesčio dydžio negalima apskaičiuoti (nustatyti) įprastine atitinkamo mokesčio

įstatyme nustatyta tvarka ir, antra, to padaryti (apskaičiuoti mokesčio) negalima dėl to, jog mokesčių mokėtojas nevykdo arba netinkamai vykdo savo pareigas: 1) apskaičiuoti mokesčius; 2) bendradarbiauti su mokesčių administratoriumi; 3) tvarkyti apskaitą; 4) saugoti apskaitos ar kitus dokumentus (pvz., žr. 2010 m. lapkričio 29 d. nutartį adm. byloje Nr. A-438-1542/2010; 2011 m. sausio 26 d. nutartį adm. byloje Nr. A-575-146/2011; 2012 m. lapkričio 12 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartį adm. byloje Nr. A-442-1984/2012 ir kt.).

Pažymėtina, kad kurio nors MAĮ 70 straipsnio 1 dalyje nurodyto mokesčių mokėtojo netinkamo elgesio buvimo konstatavimas savaime dar nereiškia, jog kartu yra konstatuojama, kad yra tokia teisinė situacija, kai mokesstinės prievolės dydžio negalima nustatyti įprastine tvarka. Nuostata, kad mokesčių mokėtojui priklausančią mokėti mokesčio sumą mokesčių administratorius apskaičiuoja pagal jo atliekamą įvertinimą, kai negali nustatyti mokesstinės prievolės dydžio įprastine tvarka, reiškia, kad net esant kuriam nors nurodytam mokesčio mokėtojo elgesio atvejui, visada būtina įvertinti ir spręsti, ar dėl to mokesstinės prievolės dydžio negalima nustatyti įprastine, tai yra atitinkamo mokesčio įstatyme nustatyta tvarka (tiesiogiai). Ši sąlyga turi būti konstatuota atsižvelgiant į faktus, aplinkybes bei kitą turimą informaciją, t. y. jų pagrindu, o pareiga pagrįsti būtinybę mokesstinės prievolės dydį apskaičiuoti pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą tenka mokesčių administratoriui (šiuo klausimu, pvz., žr. LVAT 2012 m. lapkričio 12 d. išplėstinės teisėjų kolegijos nutartį adm. byloje Nr. A-442-1984/2012).

Šiuo atveju mokesčių administratorius savo išvada, kad Pareiškėjas disponavo 159913,94 Lt iš nenustatytų šaltinių gautomis pajamomis, pagrindė Lietuvos komercinių bankų pateiktos informacijos analize, Inspekcijos informacinių bazių informacijos analize, Pareiškėjo pateiktų paaiškinimų, dokumentų duomenų analize, Pareiškėjo pajamų, disponuojamų lėšų bei išlaidų analize, detaliais 2014-01-01 piniginių lėšų likučio ir 2014 m. pajamų ir išlaidų skaičiavimais, kurių Pareiškėjas neginčija. Tuo tarpu Pareiškėjas savo teiginiams dėl 180000 Lt gavimo, pagrįsti, Komisijai pateikė Sutartį, kuri Inspekcijai patikrinimo metu nebuvo pateikta.

Komisija pažymi, kad įvairios civilinio teisinio pobūdžio sutartys dėl atitinkamų lėšų gavimo, GPMĮ taikymo prasme nėra pirminiai ir tiesioginiai įrodymai, neginčijamai patvirtinantys atitinkamų lėšų gavimo faktą. Tokio pobūdžio sutartys tik sudaro pagrindą prielaidai, kad asmuo galėjo gauti atitinkamų lėšų pagal šiuos sandorius, tačiau jos pačios savaime neįrodo, kad asmuo iš tikrųjų šias lėšas gavo ir jomis disponavo. Tokiais atvejais realus lėšų gavimo/negavimo faktas tampa įrodinėjimo dalyku, kuris gali būti įrodinėjamas bei paneigiamas visomis leistinomis priemonėmis (tiek tiesioginiais, tiek netiesioginiais įrodymais), šiuos įrodymus vertinant pagal bendrąsias įrodymų vertinimo taisykles. Todėl tokiais atvejais nustatymas aplinkybės, ar asmuo gavo/negavo atitinkamas lėšas, ar jos apmokestinamos GPM, ar ne, priklauso nuo konkrečių bylos aplinkybių, joje surinktų įrodymų visumos ir pan. (žr., pvz., LVAT 2009 m. spalio 19 d. sprendimą adm. byloje Nr. A-438-1097/2009; 2010 m. rugpjūčio 23 d. nutartį adm. byloje Nr. A-438-721/2010; 2011 m. balandžio 14 d. sprendimą adm. byloje Nr. A-442-1111/2011; 2015 m. vasario 10 d. nutartį adm. byloje Nr. eA-110-438/2015; 2017 m. sausio 9 d. nutartį adm. byloje Nr. A-2342-442/2016 ir kt.).

Komisijos vertinimu, pateikta Sutartis, nesant kitų objektyvių įrodymų, savaime nepagrindžia, jog Pareiškėjas gavo minėtas lėšas grynaisiais pinigais, kuriomis disponavo tikrintu laikotarpiu. Pareiškėjas nepateikė jokių šių lėšų gavimo faktą patvirtinančių įrodymų. Komisija akcentuoja, kad LVAT savo praktikoje yra ne kartą nurodęs, jog pasirinkdamas pajamas gauti grynaisiais pinigais (dėl ko šių pajamų gavimo faktas nėra fiksuojamas kredito įstaigose esančių sąskaitų įrašuose) ir šių pajamų nedeklaruodamas, pateikiant atitinkamo mokesčio laikotarpio pajamų deklaracijas (pavyzdžiui, kai tokios deklaracijos teikimas nėra privalomas), mokesčių mokėtojas prisiima ir visą riziką dėl jam tenkančios įrodinėjimo naštos (žr., pvz., 2010 m. gruodžio 31 d. nutartį adm. byloje Nr. A-575-1852/2010, 2013 m. sausio 4 d. nutartį adm. byloje Nr. A-438-2923/2012, 2013 m. balandžio 15 d. sprendimą adm. byloje Nr. A-602-27-13 ir kt.). Apsiribojimas vien teiginiais, atsikirtimais, nepagrįstais jokiais įrodymais, negali nulemti sprendimo, priimtino mokesčių mokėtojo naudai“ (LVAT 2010 m. spalio 25 d. adm. byloje Nr. A-438-1147/2010, 2011 m. sausio 3 d. adm. byloje Nr. A-556-1632/2010).

Komisija atkreipia dėmesį, kad Pareiškėjo pateiktoje Sutartyje nurodyta pinigų suma yra skolinama grynais pinigais ir nepagrįsta ekonomine logika, t. y. Sutartis sudaryta paskolos davėjui ekonomiškai nenaudingomis sąlygomis (paskola beprocentinė, paskolos gražinimas nėra užtikrintas įkeitimu, laidavimu ar kitomis paskolų gražinimo prievolių įvykdymą užtikrinimo priemonėmis), kurioms esant paskolos davėjai turėtų galimybę užsitikrinti operatyvų ir sklandų paskolintų lėšų gražinimą. Komisijos posėdžio metu Pareiškėjas ir jo atstovas tvirtino, kad apie šią Sutartį Pareiškėjas buvo pamiršęs. Pažymėtina, kad Inspekcija 2019-11-28 Pranešime apie mokestinį patikrinimą Nr. (21.222) RKD-4702 nurodė Pareiškėjui pateikti juridinę galią turinčius dokumentus, pagrindžiančius pajamų gavimo šaltinius, taigi Pareiškėjas turėjo galimybę paaiškinti esminius rodiklius reikalingus nustatyti mokesčių bazei (piniginių lėšų likutį 2014-01-01, tikrinamojo laikotarpio turėtus pajamų šaltinius, išlaidas) ir pateikti tai patvirtinančius įrodymus, tačiau patikrinimo metu teiktuose paaiškinimuose turėto pajamų šaltinio – 180000 Lt paskolos pagal Sutartį nenurodė, Sutarties nepateikė. Pareiškėjas 2020-02-03 priedašu 2019-12-06 paaiškiniame nurodė, kad apie gautas pajamas ir patirtas išlaidas laikotarpiu nuo 2010-01-01 iki 2014-12-31 pateikta visa informacija.

Taigi, Pareiškėjas nei mokesčių administratoriui, nei Komisijai, nepateikė objektyvių įrodymų, iš kurių galima būtų daryti vienareikšmę išvadą apie skolintų piniginių lėšų gavimą. Sutartį Pareiškėjas pateikė tik Komisijai, po atlikto patikrinimo ir Sprendimo priėmimo. LVAT analogiškoje situacijoje yra pažymėjęs: „kad tai nėra draudžiama, tačiau užkerta galimybę tikėti pareiškėjo sąžiningumu. Mokesčių mokėtojo pareiga padėti visapusiškai išsiaiškinti aplinkybes, kad būtų priimtas kuo objektyvesnis sprendimas“ (LVAT sprendimas adm. byloje Nr. A-556-1632/2010). Taigi ginčo atveju Pareiškėjo elgesys pateikiant naujus įrodymus tik Komisijai negali būti vertinamas kaip sąžiningas naudojimas MAĮ įtvirtintomis teisėmis. Be to, LVAT yra išaiškinęs, jog įrodinėjimo dalykas šiuo atveju yra aplinkybės, ar pinigų sumos mokesčių mokėtoju realiai buvo ar nebuvo perduotos, t. y. gautos ar negautos pajamos. Šios aplinkybės turėtų būti įrodinėjamos tiesioginiais įrodymais, iš kurių galima daryti vienareikšmę išvadą apie įrodinėjimo dalyką sudarančias aplinkybes (pvz., mokėjimo pavedimai, patvirtinantys lėšų judėjimą; asmenų, iš kurių pajamos neva gautos, paaiškinimai apie tai, kad lėšos perduotos ar neperduotos; liudytojų, galinčių patvirtinti ar paneigti lėšų perdavimą, parodymai). MAĮ nedraudžia įrodinėti ir netiesioginiais įrodymais, tačiau turi būti pateikti įrodymai, kurie būtų susiję su įrodinėjimo dalyku sudarančiomis aplinkybėmis (pvz., įrodymai apie tai, kokiomis lėšomis galėjo disponuoti asmuo, iš kurio buvo gautos pajamos; įrodymai apie gautų lėšų panaudojimo aplinkybes ir pan.). LVAT savo praktikoje ne kartą yra pažymėjęs, kad mokestinėse bylose negali būti daroma išvada apie lėšų turėjimą vien netiesioginių įrodymų pagrindu. Mokesčių mokėtojo įpareigojimas pagrįsti atitinkamų pajamų šaltinius reiškia, kad jo nurodomi pajamų šaltiniai turi būti realūs, o pateikti įrodymai apie piniginių lėšų gavimą iš atitinkamų šaltinių atspindėti realiai susiklosčiusias faktines aplinkybes, ypač tais atvejais, kai gautų pajamų šaltinis yra ne paties mokėtojo veikla. Todėl turi būti pateikti pakankami ir neginčijami įrodymai, kad atitinkamo dydžio pajamos realiai yra gautos konkrečiu nurodytu būdu iš nurodyto pajamų šaltinio, t. y. šaltinis turi būti ne tik realus, bet ir turi būti objektyviais duomenimis patvirtintos aplinkybės, kad lėšos realiai perduotos mokėtoju (LVAT administracinėse bylose: Nr. A-438-201/2011, Nr. A-438-953/2011, Nr. A-442-2502/2011, Nr. A-556-3513/2011, Nr. eA-110-438/2015, Nr. A- 690-556/2015 ir kt.).

Komisija pažymi, kad bylos medžiaga, nustatytos aplinkybės, ginčo klausimą reglamentuojantys teisės aktai patvirtina, kad mokesčių administratorius pagrįstai Pareiškėjo 2014 m. mokesčių bazę apskaičiavo vadovaudamasis MAĮ 70 straipsnio 1 dalies nuostatomis. Pareiškėjas ginčo laiku patirtoms išlaidoms apmokėti panaudojo iš nenustatytų šaltinių gautas pajamas, kurios nebuvo apmokestintos įstatymų nustatyta tvarka. Pareiškėjo Komisijai papildomai pateikta Sutartis, kaip minėta, nesudaro pagrindo kitaip vertinti mokesčių administratoriaus nustatytų aplinkybių, o jokių kitų faktinių duomenų ar objektyvių įrodymų, kurie paneigtų mokesčių administratoriaus nustatytas aplinkybes, kaip reikalauja MAĮ 67 straipsnio 2 dalis, nepateikė.

Įvertinus išdėstytas aplinkybes, teisės aktus, reglamentuojančius ginčo santykį, teismų praktiką, darytina išvada, kad mokesčių administratorius pilnai ištyrė ir įvertino ginčui reikšmingas aplinkybes, o Pareiškėjas neįrodė savo teiginio, jog turėjo pakankamai lėšų (neapmokestinamų Gyventojų pajamų mokesčio įstatymo taikymo prasme) 2014 m. išlaidoms padengti, pagrįstumo, todėl Inspekcijos Sprendimas tvirtintinas.

Dėl atleidimo nuo GPM delspinigių

Pareiškėjas prašo atleisti jį nuo apskaičiuotų delspinigių MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punkto pagrindu. Nurodo, kad vienintelis Pareiškėjo pajamų šaltinis – UAB „T2“ akcijos, Lietuvos Respublikos Vyriausybei paskelbus karantiną, UAB „T2“ bus reikalingos mokestinės pagalbos priemonės. Be to, pažymima, kad apskaičiuota delspinigių suma yra neproporcingai didelė.

MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punkte įtvirtintas atleidimo nuo delspinigių pagrindas, kai delspinigius išieškoti nėra tikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu požiūriu. Pagal MAĮ 113 straipsnio 1 dalies 3 punktą fizinio asmens ekonominė (socialinė) padėtis laikoma sunkia tais atvejais, kai fiziniam asmeniui reikia valstybės paramos (asmuo yra pensinio amžiaus, neįgalusis, asmeniui reikalingas gydymas, medicininė profilaktika ir rehabilitacija, asmuo yra bedarbis, gauna socialinę pašalpą) arba tokia parama jau teikiama. Iš šios teisės normos matyti, kad atleidimas nuo delspinigių yra siejamas su nebuvimu objektyvių galimybių išieškoti mokestinę nepriemoką arba su socialiniu ir (arba) ekonominiu netikslingumu išieškoti mokestinę nepriemoką, nes mokesčių mokėtojo, kuris yra fizinis asmuo, yra sunki ekonominė padėtis bei jam yra reikalinga ir socialinė valstybės parama dėl jo sveikatos būklės, amžiaus, ir pan. (LVAT 2016-01-28 nutartis adm. byloje Nr. A-154-438/2016).

LVAT yra nurodęs, kad mokesčių mokėtojas, prašantis atleisti nuo delspinigių, turi teikti faktinius duomenis, įrodančius, jog jam reikalinga valstybės parama arba tokia parama jau teikiama. Pareiga įrodyti galimybę MAĮ taikymui dėl atleidimo nuo delspinigių pagal minimą teisės normą tenka fiziniam asmeniui (LVAT 2014-04-01 nutartis adm. byloje Nr. A-556-947/2014). Priešingu atveju teisė atleisti mokesčių mokėtoją nuo delspinigių negalėtų ir neturėtų būti realizuota (LVAT 2012-10-17 nutartis adm. byloje Nr. A-556-2345/2012, 2014-12-16 nutartis adm. byloje Nr. A-556-2083/2014).

Komisija neturi duomenų, kad Pareiškėjas turi negalią, jam reikalingas gydymas, medicininė profilaktika ir rehabilitacija, ar kitų duomenų, patvirtinančių, jog Pareiškėjo ekonominė ir/ar socialinė padėtis yra sunki. Pareiškėjas duomenų apie sunkią ekonominę padėtį, ar kad jam yra reikalinga ir socialinė valstybės parama dėl jos sveikatos būklės, amžiaus ir pan., nepateikė.

Iš skundai nagrinėti pateiktos medžiagos matyti Pareiškėjas nuo 2008-12-05 iki šiol dirba UAB „T2“, be to, pagal VĮ Registrų centras duomenis, Pareiškėjo ir jo sutuoktinės nuosavybėje yra ½ žemės sklypo dalis (duomenys neskelbiami); 131/2108 ž. sklypo dalis (duomenys neskelbiami); 1551/8600 ž. sklypo dalis (duomenys neskelbiami); 10899/32093 dalis buto (duomenys neskelbiami). (vidutinė rinkos kaina 80600 Eur). Pagal VĮ Regitra duomenis, turi automobilį (duomenys neskelbiami) (2011 m.).

Komisija, įvertinusi visas anksčiau išvardintas aplinkybes, pažymi, kad Pareiškėjo padėtis negali būti pripažinta sunkia, vertinant ją MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punkte ir 113 straipsnio 1 dalies 3 punkte įtvirtintų normų aspektu. Todėl jam netaikytinos MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punkto nuostatos ir jis neatleistas nuo GPM delspinigių mokėjimo šiuo pagrindu.

Dėl Pareiškėjo argumento, susijusio su apskaičiuota neproporcingai didele GPM delspinigių suma, pažymėtina, kad nagrinėjamu atveju Inspekcija 3810,72 Eur GPM delspinigių Pareiškėjui apskaičiavo nuo nedeklaruoto ir nesumokėto papildomai apskaičiuoto mokėtino 7217,33 Eur GPM už laikotarpį nuo 2015-05-05 iki 2020-02-27. Ši suma sudaro 52,8 proc. papildomai apskaičiuoto GPM.

Komisija atkreipia dėmesį į tai, kad LVAT praktikoje laikomasi pozicijos, jog santykinai didelės delspinigių sumos savaimė nesudaro pagrindo spręsti klausimą dėl atleidimo nuo delspinigių (LVAT 2013-09-30 nutartis adm. byloje Nr. A-575-1470/2013), atleidimas nuo delspinigių mokėjimo yra galimas tik *esant išskirtinėms aplinkybėms* (pavyzdžiui, LVAT 2017-11-06 nutartis adm. byloje Nr. A-1146-602/2017, 2018-02-06 nutartis adm. byloje

Nr. A-144-602/2018). Ginčo situacijoje, Komisijos vertinimu, jokios išskirtinės aplinkybės nėra nustatytos, mokesčių administratorius Pareiškėjos tikrinimo veiksmus pradėjo ir atliko jam MAĮ suteiktose kompetencijos ribose, Pareiškėjos patikrinimas už 2014 metus atliktas nepažeidžiant MAĮ 68 straipsnio 1 dalyje įtvirtintų patikrinimo atlikimo senaties terminų, pats mokesčių patikrinimas pradėtas 2019-11-27 ir baigtas 2020-02-27, byloje nėra duomenų apie tai, kad mokesčių administratorius būtų vilkinęs kontrolės veiksmus, be to, jokių išskirtinių aplinkybių nenurodo bei nepagrindžia ir pats Pareiškėjas. Todėl Komisija, atsižvelgusi į aptartas aplinkybes, neturi pagrindo, vadovaujantis MAĮ 8 straipsnio 3 dalimi, atleisti Pareiškėjo nuo delspinigių (ar jų dalies) mokėjimo.

Dėl paskirtos baudos sumažinimo

Pareiškėjas taip pat prašo GPM baudą sumažinti iki minimalaus 10 proc. dydžio. Nurodo, kad nėra nustatyta pažeidimą sunkinančių aplinkybių.

MAĮ 140 straipsnyje nustatyta, kad asmenims, pažeidusiems mokesčių įstatymus, baudos skiriamos pagal pažeidimo padarymo metu galiojančius teisės aktus <...>. GPMĮ 36 straipsnio 2 dalis nustato, kad už šio įstatymo pažeidimus skiriamos baudos ir (arba) skaičiuojami delspinigiai Lietuvos Respublikos įstatymų ir kitų teisės aktų nustatyta tvarka. Baudos skyrimo taisyklės yra įtvirtintos MAĮ 139 straipsnio 1 dalyje, kurioje numatyta, jog jei mokesčių administratorius nustato, kad mokesčių mokėtojas neapskaičiavo nedeklaruojamo <...> ar nedeklaravo deklaruojamo mokesčio arba neteisėtai pritaikė mažesnę mokesčio tarifą ir dėl šių priežasčių mokėtiną mokesť neteisėtai sumažino, mokesčių mokėtojui priskaičiuojama trūkstama mokesčio suma ir skiriama nuo 10 iki 50 procentų minėtos mokesčio sumos dydžio bauda, jei atitinkamo mokesčio įstatymas nenustato kitaip.

Vadovaujantis MAĮ 139 straipsnio 1 dalimi, tuo atveju, jei mokesčių administratorius nustato, kad mokesčių mokėtojas neapskaičiavo nedeklaruojamo (įskaitant muitinės deklaracijose apskaičiuojamą mokesť) ar nedeklaravo deklaruojamo mokesčio arba neteisėtai pritaikė mažesnę mokesčio tarifą ir dėl šių priežasčių mokėtiną mokesť neteisėtai sumažino, mokesčių mokėtojui priskaičiuojama trūkstama mokesčio suma ir skiriama nuo 10 iki 50 procentų minėtos mokesčio sumos dydžio bauda, jei atitinkamo mokesčio įstatymas nenustato kitaip. Skiriamos konkrečios baudos dydis priklauso nuo to, ar mokesčių mokėtojas bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, nuo mokesčių įstatymų pažeidimo pripažinimo ir kitų aplinkybių, kurias mokesčių administratorius pripažįsta svarbiomis skirdamas didesnę ar mažesnę baudą.

LVAT, atsižvelgęs į Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo 2004 m. sausio 26 d. nutarime nurodytus baudų dydžio nustatymo principus, yra konstatavęs, kad skiriant baudą už mokesčių įstatymo pažeidimą, turėtų būti imamas sankcijoje numatytas baudos vidurkis, o tada, atsižvelgiant į nustatytas aplinkybes, baudos dydis turi būti mažinamas arba didinamas nuo jos vidutinio dydžio. Bendrieji baudos skyrimo principai bei MAĮ 139 straipsnio 1 dalyje nurodytos aplinkybės, turinčios įtakos baudos dydžiui, įpareigoja subjektą, skiriantį baudą, motyvuoti ir pagrįsti skiriamos baudos dydį (žr. pvz., LVAT 2008 m. vasario 15 d. nutartį adm. byloje Nr. A-261-214/2008).

Pareiškėjui pritaikyta 30 proc. GPM bauda, kurios suma siekia 2165 Eur. Iš bylos medžiagos matyti, kad skiriant baudą, buvo nustatytos atsakomybę lengvinančios aplinkybės (Pareiškėjas bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi) ir atsakomybę sunkinančios aplinkybės (mokėtinai mokesčiai apskaičiuoti taikant MAĮ 70 straipsnio 1 dalies nuostatas). Taigi, nagrinėjamu atveju kaip atsakomybę sunkinanti aplinkybė vertintas pažeidimo padarymo būdas.

LVAT praktikoje laikomasi pozicijos, kad tuo atveju, kai pažeidimo padarymo būdas yra kvalifikuojamas kaip atsakomybę sunkinanti ir baudą didinanti aplinkybė, pareiškėjo atsakomybė yra nepagrįstai apsunkinta jo paties padaryta neleistina veika. Kadangi už patį pažeidimą yra baudžiama, pripažinti tą pažeidimą atsakomybe didinančia aplinkybe, kuri sudaro prielaidas didinti skirtiną baudą, yra nepagrįsta (žr., pvz., LVAT 2014 m. balandžio 24 d. nutartį adm. byloje Nr. A-602-542/2014, 2014 m. balandžio 15 d. nutartį adm. byloje Nr. A-602-409/2014). Todėl pažeidimo padarymo būdas neturėtų būti kvalifikuojamas kaip atsakomybę sunkinanti aplinkybė ir neturėtų daryti įtakos mokesčių mokėtojui skiriamos baudos dydžiui.

Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija daro išvadą, kad Inspekcija nepagrįstai paskyrė Pareiškėjui 30 proc. GPM baudą, nes nagrinėjamu atveju, kaip minėta, nustatyta atsakomybė lengvinanti aplinkybė, dėl kurios byloje nėra ginčo, o minėta atsakomybė sunkinanti aplinkybė, atsižvelgus į LVAT praktiką, netaikytina šioje situacijoje. Tačiau Komisija vertina ir tai, kad Pareiškėjas Inspekcijai patikrinimui pateikė ne visus dokumentus (Komisijai kartu su 2020-04-28 patikslintu skundu pateikti nauji, Inspekcijos nevertinti dokumentai). Todėl esant šioms aplinkybėms, Pareiškėjui Inspekcijos skirta bauda mažinama iki 20 proc. ir sudaro 1443 Eur (7217,33 Eur x 20 proc.).

Apibendrinama tai, kas išdėstyta, Komisija konstatuoja, kad Inspekcija iš esmės tinkamai įvertino faktines aplinkybes ir pritaikė teisės aktų nuostatas, pagrįstai Pareiškėjo 2014 m. mokesčių bazę apskaičiavo vadovaudamasi MAĮ 70 straipsnio 1 dalies nuostatomis, todėl skundžiamas Sprendimas yra iš esmės teisėtas ir pagrįstas, pagrindų jo naikinimui nenustatyta. Vis dėlto, Komisijos vertinimu, Inspekcija nepagrįstai Pareiškėjo atžvilgiu pritaikė atsakomybę sunkinančią aplinkybę ir paskyrė jam 30 proc. dydžio baudą, todėl Komisija keičia šią skundžiamą Sprendimo dalį ir skiria Pareiškėjui 20 proc. dydžio GPM baudą, kuri sudaro 1443 Eur. Likusių Sprendimo dalių panaikinti / pakeisti dėl skunde išdėstytų argumentų nėra teisinio pagrindo, taip pat nėra teisinio pagrindo dėl Komisijai pateikto naujo dokumento gražinti centriniam mokesčių administratoriui iš naujo nagrinėti mokestinį ginčą.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 100 straipsnio 2 dalimi, 155 straipsnio 4 dalies 4 punktu, n u s p r e n d ž i a :

1. Pakeisti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2020-03-25 Sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. (21.222) FR0682-172: vietoj nurodymo Pareiškėjui sumokėti į biudžetą 7217,33 Eur GPM, 3810,72 Eur GPM delspinigių ir 2165 Eur GPM baudą, nurodyti Pareiškėjui sumokėti į valstybės biudžetą 7217,33 Eur GPM, 3810,72 Eur GPM delspinigių ir 1443 Eur GPM baudą.

2. Neatleisti Pareiškėjo nuo 3810,72 Eur GPM delspinigių.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokesčio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė	Edita Galiauskaitė
Komisijos narys	Evaldas Raistenskis
Komisijos narė	Rasa Stravinskaitė
Komisijos narys	Andrius Venius
Komisijos narė	Vilma Vildžiūnaitė